

מתוך "סמל חטיבת זכור"
שאמון אביב

מתוך "יכל", הוצאת משרד הביטחון
מ' 885

יזכור איש גבעתי...

יזכור איש חטיבת גבעתי את
אחיו הנופלים במערכות ישר-
אל, למן ימי מחתרת ה"הגנה"
עם קום החטיבה ועד תום
מלחמת הקוממיות.

יזכור את הראשונים אשר
נפלו בהגנת תל-אביב ומרחב
הדרום.

יזכור את חובשי כובע הגרב,
אשר נפלו בלווי השיירות.

יזכור את הפושטים, אשר
נפלו בהשיבם לאויב גמולי.

יזכור את מטהרי מרחב תל-
אביב והדרום.

יזכור את ה"נחשונים" וה"מכ-
בים", אשר נפלו למען פרוץ
דרך לירושלים הבירה.

יזכור את הבולמים בגופם את
הפלישה המצרית.

יזכור את הנאבקים עם הפו-
לש ב"עשרת-הימים".

יזכור את הגיבורים אשר הב-
קיעו בגופם את הדרך לנגב.

יזכור את המתפרצים מזרחה
אל מול הרי-חברון.

יזכור את אשר קדשו בדמם
את גבולות ישראל.

יזכור את האלמונים ואת
הנודעים, אשר קברותיהם
הקנו לנו את אדמת הדרום
והנגב, את הים המלחך אותה
ואת השמים הפרושים מעלה.

יזכור ויעשה את חשבון הדם
— וידע כי במותם ציוו עלינו
הנופלים את דרך הגבורה.

שרף חיים

בן משה ויהודית. נולד ביום 11.6.1929
בקונסטנץ אשר בגרמניה. בהיותו בן 5
עלו הוריו ארצה והשתכנו בראשון-
לציון. למד בבית-ספר תיכון ופנה אחר-
כך למקצוע המכניקה העדינה. מיטב
שנותיו עשה בגדנ"ע וכטוראי מעולה
בשורות החי"ש. בפרוץ מלחמת-השחרור
השתתף כמקלען בפעולות-ענשין
ובהגשת עזרה לכפר-אוריה המותקף.
נבחר לקורס מ"כ הצטיין בתבונתו

בנהגו את כיתתו בפעולות תל-א-ריש, עקיר, בשית, קביבה, צריסין,
חסימות אבר-שושה ואשדוד. אהוב היה על אנשיו ומפקדיו. בחוש
ההומור שבו עודד את חבריו בתאורים מדחכים בשעות-קרב מתוחות
ביותר. אחד מחבריו מתארו "כעמוד-התווך של הפלוגה, ובו בזמן —
כילד-השעשועים שלה". כשעמד צבאנו מול צבא מצרי סדיר השתתף
בפשיטת ניצנים. עם עוד ארבעה מחבריו פרץ ראשונה לבניי האויב.
נפצע בתאונה ושכב בבית-חולים בזעזע-מוח קשה. בהחלימו הצטרף
לפלוגתו שעמדה במשלטים והכינה עצמה להבקיע את הדרך הומנית
לנגב. בפעולה זו, אשר נסתיימה בכיבוש חוליקאת, נפצע, ובהעלימו
את יסוריו הוסיף להילחם בגבורה ושבה שבויים מצבא האויב. תודות
לפעולה זו זכה לאות-הצטיינות ממפקד החטיבה. את ימי ההפוגה ניצל
לאימוני תמרונים לנחיתת קומנדו מאוירונים.

עם היפתח הדרך לנגב נעה פלוגתו לבית-גוברין. שם שכנו בחגי
סלעים, מופקרים לשרב היום וקור הלילה, ותשושים מפעולות עלן
עם לילה לכבוש את בית המשטרה. בעמדו בראש כיתתו פרץ חיים
לבנין והכה באויב עד שנפצע והובל החוצה. עברו רק דקות מספר
והבנין פוצץ מחומר הנפץ שהונח בו וחיים נפגע באחת מאבני המפולת
הכבדות ומת ב-25.10.1948. נקבר בראשון-לציון ב-28.10.1948.

הצופים (המקוריים) מנסים "לחיות" את המציאות,
מקבלים שיש הבדלים במשקל של הבדלים: המידע המסופר
הבדלים מולקולרי, והבדלים המשמעותיים ביותר, הם של
הבדלים.

חיים שרף, בנם של משה ויבופית, נולד בארמניה,
בביר קונסטנץ שם גבול טורקיה, בתאריך 11.6.1929.

שמחה גדולה בקרה את המשפחה עם הולדת חיים.
לאחר שנולדו שתי בנות, רצתה המשפחה מאוד בן; עד כדי כך
רצתה האב משה בן, שגם הולדת בתו השנייה, הינה, נולד פוסם
בציתון מוצעי וזו עשונה: "אנו שמחים להולדת בת היורה ונצרה
במקום הבן שזיכרנו לו."

בתוך תנועה, מספרת האם, יבופית שרף,
הינה חיים "מאוד שאני אפשי אמג". שם החברה שלו
היא צוקן הינה "חייא". חיים הפעוט היה יפה השמשעץ
של הבית והכל סבב סביבו.

במחנה: שנת 1930, חיים בן שנה.

1932: חיים בן שלוש בתולא באן העיר בקונסטנץ שבאמריקה

באמריקה גורו משפחה של בית בו גר זה היציר.
 חיים היה אהובו של הרב - אבן, כשצאתי המשפחה ארצה,
 קבל חיים מהרב חנוכיה כעבד.
 מסורת יידישית, שכאשר צאנו המשפחה ארצה, אחר
 בילאוו חיים, אז יצא כבן שש:
 „אנחנו נוסע אפאשקונה!“

את התנועה כנבא חייא כאצכרת מרה הפיר עס
צליית היאטסמה אנציה, 1936.

משפחת שניס זכסי צלייתיה אנציה; 1936.

באפריל 1936 עשתה משפחת שלל עאלץ, והגיעה לאחושה ראשון לציון.
המשפחה שבה בירה ברחוב מנהלבר - "עלובים שנה", כמו בני ישראל במדבר -
מסרות יהודית שלל. כמובן מאילו, היא בקשה מסתם עזירה מבעלת הבית,
הגבית בניצבן. "אזכרנו באחושה לא נוצעם דאמרת" - ענתה בעלת הבית בתמיהון.
נשאינה המשפחה לא מלמח, ודאמרת הבית נשארה סתומה תמיד עד אורח.
באחושה עצמה הינה רק שולל אחד, "השולל יהודי", לא מפני ששוללים היתה
תעסוקה באחושה, אלא מפני שבין שאר בעלי התעסוקים (המקצועות הראשון, היה
זורק אייץ גם את המשפחה.

מתארת הן במהלך נסיעתם על הרכב: "ראשון בתקלה והינה היתה משפחה
יצאנה, כולם הבינו אמה את השלל. אני הייתי בבית-סטי אלמילת בהינפסון, בין
45 ל-46. אם הביאו מישהו מאשון אז באו דברוא ע'. בא מישהו מאשון, אז
מובן מאילו שאני מבינה אנחנו, שאני צריכה להיות נלמח."

הן מצטיינות בביתן ילדות, במהיצה היתה את רוח התקלה. משה, וסוב, והיא ציאו מגרמניה
לבעלת צב, על-מנת שישימו את המשפחה בשלל-דחק. יום אחד נכנס האב לביתו ואיתו
שלושה אנשים זרים, באחד מובים ילדים. הן היתה האב את האבות-הצב (אמר: "ילדים,
הגד הבחן להשתמש בהן!". כוונתו הייתה לחסור את האבות על מנת שישימו לקרית
נשק ודברים נוספים, אלה נצטרך הישבה אהנתו.

בבית אנוה שדאמרת סתומה עד אורח, ובאוינה החמה (המשפחה של ראשון,
האחושה בביתו של שלל היסד - גרם חיים שלל.

וה' מוה'יבר, בו זר חיים של, נטב מרכז מחבורה השכונתית.
חיים של אהבה איים התאוו באותו הנין, חיים מרכס גר בבנין מלחם. היתה זו
חבורה הדוקה שהחלה בגיל שש.

באזור היה מלחם גדול ארץ - "גדול" בהתאם זמאש'ו של ילד - ובמלחם
השכונת, "האזור" של ראשון, היו בני החבורה משחקים, משתששצ'ם ומקמים קבוצות
שכונתיות מתחרות.

אחד מתחביבי הילדות דאז היה איסוף הכרטיים. חיים מרכס / מורכב גיסין,
שהיו חבריו הקרובים של חיים של, מספרים, כי משפחת של היה בית-תרושה
אסבן א"צ בית-דאן. היתה זו אחת התעשיות הראשונות של ראשון (בכא ראשון היו
בתקלטה והיא כשלוש תעשיות בסך הכל). לקידי השמן אצט'טת הסבון
נאססו אז בהתאמה אל יצי הילדים.

לחיים של היה מקטלוג חוש בלתי נגיש לאמנות - משחק, שיר ונצ'ה.
הוא נאן הפסנתר; לסנת היה ילד נדיר אצפי במחשבה. הוא היה בעל קול
יפה, נציץ מאד לאוזן. הוא גם נהא מקהלה קטנה במחב'". חיים מרכס
מספר, שחברו היה הימים במחבורה שיצא לקראת תוליה...

הנין, אחות של חיים של מספרת, כי "לחיים היה חוש הומור בלתי נגיש".
ד'צה אורד (סלמון), שנישתי'ניי אהבות הישעיות, מתארת את חיים "סמא אשמת-חיים -
גבוני, בולט, מתחבם; תמיד שוקי ובלוט מנושאר".

חיים מרים ואורנה גיסין מרגע אטפו את השוכנת אל חיים, חוש
ההוא שאלו, המוש המסומן אמשתק.

בכל יום ששי, צומת חיים מרים, היה חיים שלל הצבר מתחפש לזמרת כלשהי
ובא לבית חברו. אטל האנחה הייתי מתנהלת הצלה קשני. המסורת נמשכה שלם את ימי אורי
ראשית, שווה צור בהרבה מחיים ואב, אבני את הענין בדיונות. בכל יום ששי היה אורי בא
עם תחשוקה אחרת, ונשן"ם היו מבצעים הצלה שלימה. גם בבית-הספר, מוסל גסין, היה
חיים שלל מבצע הצלות של טריט וחלוקה.

בתקלה נניא היה כל אן המושבי. סרס של תחמי צוב, אטל היכנה אסורה.
מה שניאם מבוקה בסי האמהות "אן הכלים" נקרא אז "אן המשתקם". צבור בני השבצ
והשחורה היה אן המשתקם של האשון מרפצ תבתי - העלילים האלה בצב צוב לא נלכו
א"מב". מקפצ הנשא היה משה ברשכב, נוא ניצח את תחמיית מנחיות במסגרת אן
המשתקם, ליה מק"ם הצלות בבית נאם מלל פאן. אתר הצלות הצבורה גיסין ואמרס
היא הצלת טריט לא וצחא לניאן ונשצ... בין ניוש'צם בהצלות היו חיים שלל ואפי
בסורה.

אתר תחמיית היצוצת בבאשון היה צ"ר נלצצ. כיצצ, ראשיתה של תחמי "מב"
צבר" ניוקה בארמניה. צ"ר הנלצצ, מלל' גומיה, נדנח בבואו ארנאשון מב שנייה אגרות
סורה מאורגות, אכן תרם מפסל אבקמת בית מב'. אלא שילפי האשון נקדכו בשוכות
יתרי, ובמלם אביקרים תללים בבית מב' היו משתלשלים ברתבי המקל. צ"ר הנלצצ
נמילאט היה בא לנצב את נל'צם "צפ בית לילי של !!!". האמת הפצמ'ם הנלל לבס צ"ר
נלצצ תחמיית רצין את חיים שלל, שניה בין אותם משתלשלים. חיים שלל חיקה בפיקולת
מלילנו אל קאלו ומלילנו של צ"ר הנלצצ, נצב אצותו בתפולה "צפ בית לילי של!". והצ"ר
נלצצ אמילו בכל נמבי הבית.

חיים שיל - לא ידעתי רחוקים מזה, אלא היה גם בחור
 רצוני, בעל שליטה עצמית נפיה מאי. חיים מרסס מספר, שהיה ניהל את המוסד בחיפה, מוראסבר,
 שחן, כשניק אלס צמח. חיים שיל היה בא אצלו באלס המצא חיים מרסס ונהל אצלו
 אספחן בעצמו... לאחר מכן היה מרסס סופס בצמח מעורב: "מה, נואל לויק אצלו
 במקומי. תיקח פואגה מחנן!". "דינה ארז (סולמון) מספרת, שחיים שיל וחיים מרסס
 נקראו בהפחיתות רוצח "שני הח"מ".

מפריכי מכה לפר,
 תמונה שצולמה בסביבות
 1947.
 חיים שיל, השני משמאל
 בשורה הצעירה (סמוך לאגף
 הימני).

דינה והצעירים מוכי הכנה א, אך ההנה הצעירה מתושה רחוק מזה. א.
 החיים המכה היו רומנטי, אפסמ"מ בילוי של בני-הנוער יותר שבעת מאשר הבית.
 הפמ"מ או שלוש השבוע נצרכי הפחית ספורטיבית, אפסמ"מ שישי - למעשה,
 שבתות. הכנה ח' רחל הפחית והנהנה.
 חיים הינו באצ מפנינה המצנו אחת. דינה מתקורת את חיים: למה, רצה
 ואולי, ושיש חמ שקצת נאלץ לענו. תמיד נאלץ עם ברא שחור או עם כובע קמלס.
 תמיד ידע, מצינת דינה, אפסמ"מ בצמח נובון תאבולת שמעורבים בהם ציניות ומוש הוואר.

לפיצה היה את קטן בן חמש, אחים היה תמיד אחד מאשרי, שנהגו עקרת
את השטח הציפה, להצמיח באמצעותו את התבונה. היחס האינחא אל היסד הקטן מהווה
לכ הדיחוח של חיים, זכרון אינחא המצטלם עקרט ההלכה עיצבו מן המופת, והלכה לייב
היתו, זייד הירוסק, זייד הכולס.

לם דאת, בעת ההפצלה על אישון, זמן קצר דאתו ההפצלה והפולס, ארע מקרה,
אתו זוכרת פילה באינחא. התקלה, תקלת והפצלה - והמקלדו של אתה והחברית,
חיים מנחם, אל נלתי לזכר. אנחנו אנשם שגמלו הסתח (הוקלד) הפצלה נלסיה החסה
בעת שהלל היו אינחא'ם המופת, לם פילה ואחיה בן החמש. נשמעו נלסיה, את
פילה במדל תקלסו היסחיה: כיצד תמציר את אחיה הקטן והביתה בשלם ק. חיים שרל
נלל את היסד בן החמש על תפיל, עקרת את פילה והחל עכבני עם שניהם ממקלד למקלד.
הפס, תקב כפי הפילה זכרון חוב פיר, כל דעת והלסיה. התבונה מזכור, הלל
הביתות של חיים. על אל הפואור להפיתות הפע, הודסה כל דעת האתיות הפותחת
לדלס (הביתות המפיות) (בלסית).

בסן המופת: חיים של, שני משמאל למאלה. אימיו
מנחם (מולק) לסינ.

קול ברק מנח מחולצה, מילאם
 מנח צבי.
 צולם ב-1947.
 חיים שלל בין הצופים, שמימי
 מימין.

„מנח צבי“ פיתח אחת ויאהבת של חיים. הוא יחד בחנוכה בקבוצת
 „בנוש“, אבישי, כמחנה בתולדות. חיים מנח ואורח גיסין מספרים, ששבת הילד
 שלום, בחנוכה האבי, כלשהי בשנ"מ עשי בהן נעם בסך הכל. היו אלה מרבית הן הנעלם של
 המושבה הכקלני, ראשון... אלה שהצטרפו זקנו הצובד נחשואר הצבי "נחשבו קזאם" -
 וההשגה הייתה הפכה. היו אלה תבנות סגורות מבחינה תהנית ארצולת, לאו צולק
 מבחינה משיפית - על אף שמנח נחשבו זמנאות „ישרים של בודלנים“. כך הכינה הנולדות,
 מזין חיים מנח, הנצחתי זכרונות עם יאיר ומבין מהנעם הפכה.
 הן עצמי הצטרפי משואר הצבי. התקלה בה הצלח חיים מנח, היו נולא ואחרת
 כמבנים מאד, אסר גם תעבדום בנחמ מבחינה איפאולולית. הן „לשגה“ זמנים תבר נמנח,
 אחים קנולא גת הן תבנת השואר הצבי. אב „ירבות“ איפאולולית זו הייתה מובנת מאליה,
 בתקלתי הנולא; „ואם הייתי נקדם בבילא, לווית בתר סת, אז מאד הייתי צרבי זרעה שכולא
 לא יאני אותם. היו תקלות... היו משיבצים אותנו א תחולת המושב... נכבת הן.
 בתר ח גוסו מנח ואיסן זגדנצ, ואילו חיים שלל היה בחלל -
 „חילוק אלני מאתר“, במסגרת המ-נפסב. לא רצו לברוא זרעה אקד, כי הכיזים מייצ
 כנשו אר נשם אר הילד. חיים שלל היו פציס מאד בחלל - אבר נקדם מנח.

הנאציאנאליזם של נאצי שנת הארבעים, נודע של קרם קרם המצוי, צדקה הרבה
ציונות אנטיבית, מחבב מספר קרן של צוים, כמו חיים שרף, היו רב בני-הגור של
ראשון יאפי הארץ, בלם ובקלם אהבים יאפי הארץ, "יותר פלשתינים מפלשתינים", כפי
שהתבטא מורכב ג'סין.

בפועל הקמב", תנועה ציונית משימה, ניהל שיחות עם צברים ברומא של צלם,
ביחוד עם קרית הישגות הציונית. הולכים שנקט בתנועה היו חוקים מציונות, סביבות
או תצוה בפרק; הפרק היתה ברורה - גלגל הארץ, פסטיבל מלך ומצא מיליונריות.
במסגרת התנועה ניהל שיחות סביב מאמרים של פנים ואמה רצם, הולכים
הוא בלם ד-כיצד יש להתארגן, ואיך רצוי להתקבא. אהשיית של מפרקי נבאתה מחוקה היתר,
לם לא אי-שם באוסקר, והחלתי "לכב" לא נשמעו בברכה מואי הנאצי פלץ; אלה הוא בלם
בצירי מחמירים ומצומצמים של בן גוריון וצבאוינסקי. התחלת משקלה אנצית במבד צפר
צננה. איכות אפוא, כאשר רכב - הנירצם חיים שלף - קולאים משקל את השם בלם
הצביון המיליונרית; אפוא משקלה ארצי "ק? - קריאל אכב, "מפרקי ארצי"!

האיחודים בהצנצ נעבד עם מקלות, וכשהוציאו "ססן" מהספיק היתה חלגה,
כך ב-47, כשהתחממה מצפי השתת, והיא הולחיה בנייה בפני בני הישוב, הוציאו מהספיק,
כשני מקלעים וצנחי רב'ם - וסנו להפגז במנושא היתקלעני היה כמו אהלציל היום אהלציל
שלמיני שלם.

עבר חיים שלף ובני צנו קרית הישגות הציונית היתה אכן בתנועה מסין -
במתי ניתנת לעצור, מושא לאמנות ומחמיהבת, והתחברות מלם שלמיני, חקירה וספיק,

עם הילוס נפרדו שלוש המהרים: ח"ם מרס התג'ס זעזערת בעצם ח"ם שרץ אמר
ג'ס'ן היו ה"גבתי", אכתבו לא מכתבים. ויפלה של ח"ם הייתה פלמה ג' של ג'פוע 52.
כן כמון, הפסקה של מכתבו של ח"ם: "ח"ם שלף היה ח"ם מזה, מכתב ג'
פיקציו ומפיקיו", הוא החל באוראי ואחר-כך נכתב חקרים מ"ה. ג'ס'ן מספר, שהא וח"ם
שלף היו, "היפוע של הכרס" - הרב היו הדדי יתך אבאצ'ים. יהודי סג'ס, מכתב של
ח"ם שלף, מתאר אותו, "במור שאח ואש", שהתקרב אל העולה. תמיד הפך ראשון, לוח אחיו
את פאנשם בהתקרבנו לבאומל-עכו.

כן כמון - ח"ם' הפיקצ' של ראשון לא היו מאליסם ג'ס'ן אש. עאוה ה-99 כנאומה
1947 החל עפעב על גילס ופסלמה, 'ח"ם ספועים לאמר מכן החל ג'ס'ן מתקת, אש תחית
ינאר 1948 כב פלסם בין מאליסם. החזב לא היה של יבאה לעולה ורעדה הכיתה -
את רב שנת מתמות העצמאל עשו חיתים בשפוע.

פ'ן: "הילוס בעבר לא היה כמו הילוס היום. היו קראים מהבית, אוסטים מהחור
אילאים עפועת; מלג'סם אילאים. כל הציוה נכבאי של ח"ם היה נש'י התממות עכרל
אבבז גרב. מ' שניה מוכן עזרת היה היסך - היו כנפועים עכא פכו. ח"ם תמיד התקרב
בין נכאש'ם."

פלס, לאומי אמת הפעיות שסו, שבע ח"ם שרץ בבית החולים. הוא נפוע מרס'ס בפה
שקך את ש'נו, ועבר ח'פועים רבים. באמצע אחד הפועים שמו שרץ בחורב שילזאים עפועת,
איוא השגיר הלא אמנונו וילא.

מספרת האם, יהודית שרץ: לאחר כעש סרס'ן בגו ח"ם, פשנס בהכר, ונתפלא שידעל
היו עמסמה: "מאפיה יפועת שבעשו את סרס'ן ב".
- גבית האמן ספרה ע'ן, "ענתה האם.
- "אן, גבית האמן ו' - נכב ח"ם - אנתן היין ממש שרועים פס'ן, כ' היין לרבים עכבור
שפוע מרשם, ועכנו אותם עת תבאים. לאומי מכן בעה גברת האמן ונתכר ע'ן תאב.
גבית האמן פיקס אשת אריוך כראשון הפעיה באפיה לאמר חית. תמיד היה באושבה
מיטבו, שפאז עכרל אל בחישים בל-הישוב.

יהודית שולץ מתארת את חיי הספר 48: בפסח 1948 חשבה, המשתתף שח"מ
יבוא לספר. אבל ח"מ נשאר בשטח, ומחנה צבאי ח"מ נצ"ר סירני. ח"מ נשאר כפי הנראה את הספר
עבור שמש ואנת רח"מ שחיו שם, ואנצ'ר אפנירם את ה"האברה" בקוואו הנצ"מ. אחרי הספר
זריק היה ח"מ אברהם גרובי. ח"מ חושש. אמיני פגם בתחנה אצ"מ, וחנה לא זאב אצ"מ ששמש
אותה אתר זה, "אברהם", חזי את מחנה, הרצו קבוצת בת-א-ר"ש. ח"מ נסע לתל-אביב
אברהם שם."

בסוף סוף הגיע תי"ם בביתר. (טא) נכנסו שבת ארץ: "אמל, שלח מחזור
סוף-סוף (חמי"א)!"

הנ': ביתה של משפחת שלם הייז תמיד נחלת. אבא הייז חוצה מבית הכנסת
ביום שש', ותמיד נמצא שואלן עובד. אף פעם לא היו יוצאים את א' מביא רסלה, ובצד אורחים;
תמיד בייז מיישרה שלם הייז לא מאיפני עזבת בילם שש'. האורחים היו סוגפים את ארבעם,
אלסמ'ים גם עני' בבית המשפחה.

בין האנוחים והעלו היה געם ושמח משה ואהרן, ששבע מאותו יתור בארץ. כשהוא
בא ראשון בתור אלפי תפס, האב, משה שלם, להגש בו ברחוב, הביאו עביתו, והוא יתסב
עב-בית. אהרן ויהודה בתל-ג'יש ולא שמו שיש בתורים מראשון שהשתתפו בכבוד. ואין
בא אהרן אהרן אהרן, ואהרן ויהודה את ת"מ שלם. ספר חייק, שלם אהרן אהרן,
אתי ויהודה:

- "אתה חייב לה?"

- ۱۱۲ -

- "אי ער יז אראנטען?"

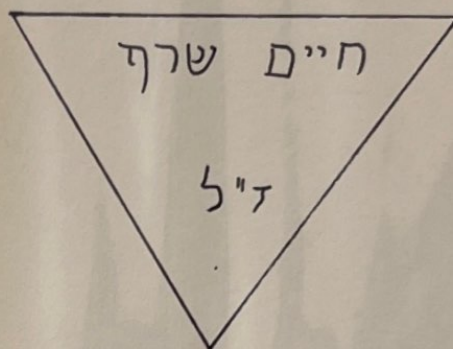
לכך אנוקו אלפס את תי"ם, נתן לו זכר'ם מברכותס'ם בלפצ'יה, והביאו זכירתו כמנול'ת. גם את
שג'ר הכתובים בני ראשון השכר'ה את'ה אלפס, והצט'ם (הכ'בים) ; ונדים של'ם, ש'ותח'ם היתר'ה לו
אלפ'ה אימ'ר'ה מתח'ת זכ'ר פ'ב'י", כר'ג בבואו זכירתו אלמ'ר הכר'ה-
"של'ם מתח'ת זכ'ר פ'ב'י ה'א'ם!".

קרס המכ"ם הראשון והגדול ביותר של צה"ל, שנצרב הנצח
 בינאר 4'.
 חיים שרף הוא הראשון מימאל.

הי: "חיים לא נרף ערבר בביתו אל הכבא. תמיד היה אומר: ירייה טוב.
 כשעם אמא התווכחי איתו אחר ער: זכר נער יש בתלמה:
 יתבית של: חיים תצד היביתר מאמר קרב קשני. חיימי האלוב, שלא היה ערבר נשק
 אחר, נשכו את חייק ואנשיו בסניפם ובידיהם. אחרי הקרב נסו קרל היביתר ארמיל
 אברל. אבא סגס אנתו, ואמר אל: "חיים, הויתר כומר מתכברים שלב, בחוסס. אחי אתה
 תקבל מעט ק' "חיים עני, גרמי הניצח נצרב ארמל".
 ומשם לא תצד.

אשר כפון, חבר: בידיה אלילת בת-אביה, שם היו החיילים עולים על
המשאיות אבסיסים, ויתרה תבונה בעבר בתובת אל המדבר, כנראה פרי-משהו
של אחד החיילים: משולם וכתובו בקרב האומות-צבים: "חיים שלם", "ל".

אשר אינו יודע אם נכונה חיים שלם, בן משה ויהודית; אך הפנמה האמנות
הנז מתקשה לסיפור שסיפרה הני, בעת שיחתנו ב-1986:
"אסר שנה"ם שלם, ביום הצדק, כשהלכתי לעבודה את קברו של חיים, נגשו
אלי שני אנשים זרים, לא הייתי את עצמי: אנתון היין חברים של חיים. אחמנו
איתו".

כמעט ארבעים שנה לאחר נשילתו, מוסיפת חברו של חיים שלם "ל" לשמו
בהם ולעבור את קברו.

„כשהגענו לקרבת יעדנו נורתה עליו אש מרגמות 81 מ"מ של הגדוד. הפגיעות לא היו מדויקות. אולם „מעז יצא מתוך“: דוקא מבואות הבנין היו מכוסים עשן התפוצצויות, שיכול היה לסייע לי לדגל לעד מבלי להתגלות. הצבתי את הבראוננג, ביקשתי להפסיק את אש המרגמות וגדר בטרם הבטחתי כי בקשתי אמנם נתמלאה – הנעתי את מחלקתי קדימה בהיותנו רגועים לבנין הופתעתי לטובה כשראיתי שכל השטח עד אליו רצוף גדות אבנים שהבטיחו התקרבות מהירה ומוסתרת, אך הוא עצמו אינו מוקף בחומה כאשר חשבתי. כשהגענו לגדר האבן האחרונה נשמעו לפתע צעקות והמולה רבה מצד דרום-מערב. הכרתי אמנם מיד כי הקולות הם של ערבים ארץ-ישראלים ולא של מצרים. החלטתי שלא לבזבז זמן עליהם ושלחתי את ארלה עם חולית החבלנים להניח את חומר הנפץ ולפרוץ פירצה בבנין. לפתע נשמעה קריאה רמה מעבר לבנין: „מן הדאז“ הבנתי כי הערבים גילו את חוליתו של ארלה וחרדתי לגורלה. אך לא עברו כמה דקות והתברר כי חרדתי היתה חרדת שוא: שמעתי רשרוש קל מצד הבנין ובעקבותיו את קולם של החבלנים: „הפתיל הודלק!“ ההתפוצצות לא איחרה לבוא ובעוד קולותיה מנסרים באזנינו, זינקנו לכיוון הבנין. על אף אבק ההתפוצצות הסמך מצאנו את המדרגות שהובילו ישר לגג; בדרכנו אליו לא נתקלנו בכל התנגדות ורק בגדים ומספר מחסניות של ברן העידו על נוכחות האויב, שנמלט מן המקום כל עוד נפשו בו.

„התארגנו מיד על הגג ופתחנו באש מכל כלי הנשק שבידינו לעבר בנין המשטרה ועד מהרה התפתח בינינו קרב אש עז. בחילופי היריות פגע כדור באחת מאצבעותי שעה שאותתי בפנס-כיס את הסימן המוסכם לחולית הבראוננג להצטרף אלינו. בתוספת הבראוננג גברה עצמת אישנו במידה ניכרת. „התמדנו באש זו עד לקבלת פקודת הנסיגה.“

לפקודת הנסיגה הביאה השתלשלות המאורעות שהיה בה יותר „חוסר מזל“ מאשר הכרח מציאות.

צ"ץ, מ"פ א', מספר 1:

„משפתחו כל כוחות הרחק באש היתה פלוגתי ערוכה כדלקמן: מחלקתו של דודיק זמיר, הפורצת, ליד גדר המשטרה המערבית; מחלקתו של יענקלה נחמיאס, המרתקת, משהו מערבה ודרומה ממנה כשבאגפה הדרומי מק"ב באזה לחיפוי-צמוד מעל לראש הפורצים; מחלקתו של מתניה מערבה לשני אלה בעתודה; ואילו אני, סגני מן, והרס"פ דיב, בין מחלקתו של דודיק לזו של יענקלה.

„לא נתתי לאש הרחק להתבזבז ופקדתי על הפורצים להתחיל במלאכה. מפקד הכיתה חיים שרף, מאנשיו של דודיק, חש מיד לפרוץ את גדר המשטרה בעזרת טורפדו-בונגלור. חיים הנועז, שזה מקרוב קיבל ציון-לשבח על מעלליו בקרב חוליקאת, לא הסתפק בפריצת הגדר ופרץ אף את דלת המשטרה בעזרת חומר-נפץ. בעקבותיו שטפו ועברו דרך הפרצות לקומת הקרקע כל אנשי המחלקה הפורצת כשמחלקת הרחק ובמיוחד הבאזה מחפים עליהם מטוח של 100 מטר. בחדרם למשטרה, התחלקו הפורצים לשתי

• עדותו של צ"ץ' הושלמה עפ"י דברי סגנו, מן.

למנוח שלום ושלום טוב!

אני ואשר ואשר ואשר, חסדך הניח לי, בזה, חסדך
המבורך שלך.
הלילה, מוצאי שבת טובה, לפני מחר, שנה, נחמד חייך
בבואי למשכנך בית-גורן.
אני מנסה למלא לילי, איך חייך היה מזה לו ושל לילי.
בשר, וקרא יחז אמי את-עצמך. היינו משתלחץ וצוחק
בשר מלא עד אור הבוקר.
בשרי עצמך, החלתי אמי לתקופת הילולת היום,
לבוש השבת, למשפחה, לחתול המיוחד, למשון הקטנה
והיפסיה, לבית הספר ומלאה הנאה ולכל השתלשול קטנים
ומיוחדים, אליהם התחברו ואמץ עזרנו וקראנו.
הצלחת לקיים את הכל, מיכל. ליקטת המזלג במלך,
פיוסא ולקידקא, והיכרת את את צמחא של חייך, בפי
שחי ונשאת חקוק בצבון בולגא. זקוף קולך, ספוא
אחדה וחצית חייך ומקחין את-בגדלך על הסוגיטא.

אני מאחז מקור, מיכל, שנהגית לכתובת המדאד. אני
כונה להודות לך בשם בולגא. בשם אמא, אמא, ולצי-חייך
משך וליאל, בלתי-שחי ומלכה, בבדי-צמח מרג ואל,
ובזרה בשמי אני.

מורה מורה ושלום טוב
הני-גורן - שר

יפודית שרף, אימו של תייב שרף ז"ל;
רבי גרשון, אמתו;
תיב מרס ומרס-מיסן, חבריו הכרובים;
פציה ארז, יפידה;
בר בראון, בן משפחתי /מסכך

תורה אב, שבס' יפודים ובתמונת, ובגוש
עיקש של ארבעה וכאב, ס"צתם עמשש מצא מפתחו של
בר ארז, את נחבי. את מבינה, שלא פי באיטבום זה
כפי ערבי את ת"מ שרף ז"ל, אבר מקלה אני שפי בו כפי
ערצת ערבינו.